BİR ARAŞTIRMA

(EL-HUTUT-UL-ARIZA
Lİ'Ş-ŞIATİ-L-İSNEY AŞERİYYE)

MUHİBBUDDİN
HATİB

İslam Mezhep ve Fukahalarını Birleştirme Konusu

Şia'nın Ehl'i Sünnet'e Muhalefeti:

İslam Hukuku (Fıkhı)
Takıyye Meselesi
Kur'an-ı Kerim'e İtirazları
Hz Ali'ye Dahi iftiraları
Misyonerlerin Sevinci
İdareciler Hakkında Görüşleri
Hz Ebu Bekir ve Ömer'e Kinleri
Şiilikten Komünistliğe
Tahrip ve intikam'a Teşvik
Ric'at İnancı
Fikirleri Hiç Değişmemiştir
İmamların Gaybı Bilmesi
İmamların Dereceleri Peygamber Derecesinden Yüksektir
EI-Alkami ve İbnu Ebil-Hadid'in İhanetleri
Kurtuluş Ehli Beyt'e Velayet (Bağlılık) İledir
Şiiler Sadece Teferruatta Değil Temelde Müslümanlara Muhalefet Etmektedirler!

Şia'nın Arasında ki İhtilaflar:

Nusayriyye'nin Ayrılması
Bab ve Sirdab Hikayesi
Müslümanların Bağlılığı
Hulefa-i Raşidin Arasındaki Sevgi ve Muhabbet
Niçin Onlardan İlgimizi Kesiyor. Teberri Ediyoruz
Şia'dan İsmalliye'nin Ayrılması
Şii'ler Yaklaşma Değil Mezheplerini Yaymak İstiyorlar
Babiyye Fitnesi
Faydalı Bir Açıklama
Bu Risale ve Diğerlerinde Zikredilen, Ehli Sünnet ve Şii İnancı Arasındaki Farkların Özeti

Sonuç

İSLAM MEZHEP VE FIRKALARINI BİRLEŞTİRME KONUSU

Müslümanları düşünce, kanaat ve gayelerinde bir araya getirip birleştirmek İslam'ın en büyük hedeflerinden biri olduğu gibi, İslam'ın kuvvetlenmesini, kalkınmasını ve ilerlemesini sağlayan önemli bir faktördür. Aynı zamanda bu yaklaşma her yerde ve her zaman müslürnan topluluklarının yararlarınadır.

Bu yaklaşmaya yapılan çağrı, bazı art niyetlerden uzak ise ve bu yaklaşmadan hasıl olacak faydayı, ortaya çıkan zarar kapatmıyorsa hiç şüphesiz her müslümanın bu çağrıya koşması ve bu yaklaşmanın başarısı için çalışması gerekir.

Son senelerde bu çağrı hakkında söyle nenler o kadar arttı ki, bu çağrı ve hakkında söylenenler, dört mezhep bağlısı Ehl-i Sünnet'in en büyük merkezi olan Ezher'i dahi etkiledi. Salahaddin Eyyubi'den beri takip ettiği sistemi aşan bir tavırla bu mevzuyu ele aldı. Başta İmamiyye Şiası olmak üzere dört mezhebin dışındaki mezhepleri tanıma işine koyularak onlara yaklaşma işini başlatıp yıllardır takip ettiği çizgiden çıktı Onun için bu tehlikeli mevzu; meseleyi, doğacak aksaklıkları ve neticeleri müdrik kimselerin araştırma, inceleme ve tartışmasına muhtaçtır.

İhtilaf mevzuu dini meselelerin hallinde doğru sözlü, ileri görüşlü ve istikamet sahibi olmak gerekir. Bu meseleleri araştırmaya teşebbüs edenler de meselelere sokuşturulan şeyleri çok iyi bilmesi, Allah için samimi olarak çalışması, araştırma ve hükümde insaflı olması gerekir ki çalışmanın gayesi gerçekleşsin ve faydalı neticeler elde edilsin inşaallah.

Başarı sebeplerinin en kuvvetlisi iki taraf veya mevzuyla ilgili taraflar arasında karşılıklı anlayış bu konuda -ve bu konuyla ilgili her hususta- mülahaza ettiğimiz ilk şeydir. Bu mülahazaya Ehli Sünnet ve Şia'yı yaklaştırma meselesinden bir misal verelim:

Şia ve Ehli Sünnet'i yaklaştırmak için Şii bir devletin resmi bütçesiyle Mısır'da bir merkez açtığı görüldü. Bu cömert Şii devleti bu gibi merkezi kendi propaganda ve yayılma yerleri olan Tahran, Kum, Necef, Cebel Amil veya benzeri merkezlerinde değil Ehli Sünnet merkezinde açarak kendi mezhep müntesiplerine göstermediği cömertliği bize göstermiş oldu. Bu cömertlik bir defa değil muhtelif asırlarda tekrar etmiştir. Bu gayeyle gönderdikleri davetçiler mezhepler arası birleşme ve yakınlaşmayı sağlamaya değil kendi mezheplerini yaymaya çalışmışlardır. Bu çalışmalar neticesinde Irak'ta Şii'ler azınlıkta Sünni'ler çoğunlukta iken Şii'ler çoğunlukta Sünni'ler azınlıkta kalmışlardır. Celal Es-Suyuti zamanında bu maksatla İran'dan Mısır'a bir davetçi gelmiştir ki Suyuti bu davetçi sebebiyle "Miftah ul-Cenneti fil-i'tısam bis-Sünneti" (Cennetin Anahtarı Sünnete Bağlanmakladır) isimli risalesini yazmıştır, "EI-Havi lil-Fetava" isimli kitabında bu davetçiye işaret etmiştir (Müniriyye Matbaası Cilt: 1. Sh. 330).

Yukarda ismi geçen Şii propaganda merkezlerinden son senelerde yaklaşma fikrini yıkıcı, engelleyici kitaplar çıkmıştır. Misal olarak Necef ulemasının uç cüz halinde neşrettikleri "Zehra" isimli kitabı zikredebiliriz. Bu kitapta Müminlerin Emiri Hz. Ömer b. Hattab'ın erkek suyundan başka şifası olmayan bir hastalığa müptela olduğunu yazmışlardır Bunu Cezayir uleması başkanı olan EI-Beşir El-İbrahim Irak'a yaptığı ilk ziyaretinde görmüştür. Bu misli mezhep taassubuyla hareket eden kirli ruhlar yaklaşma fikrine bizden daha ziyade muhtaçtırlar Yok eğer Ehli Beyt'e onlar daha ziyade bağlı -iddialarına göre - olduklarını ileri sürerek aramızdaki esas ayrılma noktasının Ehli Beyt'e olan sevgileri ise nasıl oluyor da İslam'ın omuzlarında yükseldiği Ashabı Kiram hakkında bu derece kin besliyorlar ve Hz Ömer hakkında bu kirli sözleri söyleyebiliyorlar. Mezhepleri yaklaştırma meşalesinde önce Şia'nın

İslam'ın ilk büyükleri hakkındaki kinlerini hafifleterek ve Ehli Sünnet'in. Ehli Beyt'e gösterdiği sevgiye, onlara karşı saygı görevlerinde kusur etmemelerine teşekkür ederek başlamaları gerekirdi. Ehli Sünnetin su kadar kusuru var ki, bizler; Ehli Beyt'i Allah'ın yanı sıra ilah edinmemiş onlara tapınmamışızdır. Kendilerinin bu katılıkları karşısında bizden yumuşama bekleyerek yaklaşmamızı istiyorlar.

Yaklaşma ve anlaşması istenen noktada iki tarafın da anlayış göstermesi şarttır. Yoksa zıt kutupların bir araya gelmesiyle anlayış gerçekleşmez. Ve bu çağrı, çağrı olmaktan ve bugün olduğu gibi iki tarafın değil bir tarafın bu işi gerçekleştirmesi için çalışmış olmasından öteye geçemez.

Yaklaştırma merkezinin propagandası Şii merkezlerinde kurulmadan sadece Ehli Sünnet'in merkezi olan Mısır'da kurulamayacağı gibi, mezhepleri yaklaştırma dersi Şu okullarında okutulmadıkça Ehli Sünnet okullarında da okutulsun denemez Yok eğer şimdi olduğu gibi bunu bütün taraflar değil de sadece bir taraf yaparsa bundan başarı beklenemez. Tabii bundan hiçte iyi olmayan bazı aksulameller ortaya çıkmazsa...

Bu yaklaşma meselesinin en gülünç tarafı da esası bırakıp teferruat ile ise başlanmasıdır

ŞİA'NIN EHL-İ SÜNNET'E MUHALEFETİ

İSLAM HUKUKU (FIKHI)

İslam Hukuku Ehli Sünnet ve Şia nezdinde iki tarafın müştereken kabul ettiği esaslara dayanmamaktadır. Şia'nın hukukta kabul ettiği esaslar Ehli Sünnet imamlarının kabul ettiği esaslar değildir. Teferruata gitmeden önce her iki taraf arasında bu esaslar üzerinde anlaşma sağlanmadıkça, her iki taraf ilmi müesseselerinde bu esaslar ve usul hakkında gerekli birleştirici çalışmalar yapmadıkça teferruatla vakit öldürmekte hiç bir fayda yoktur. Usul derken Fıkıh usulünü (asıllarını) değil her iki tarafça kabul edilen dinin temel esaslarını kastediyoruz.

TAKİYYE MESELESİ

Samimi olarak karşılıklı anlaşmanın ilk engeli "Takıyye" diye isimlendirdikleri inançlarıdır. Zira bu dini inanç onlara inanmadıkları şeylere inanmış gibi görünmelerini mubah kılmaktadır. Anlaşma istemedikleri halde istiyormuş gibi görünmeleri bizim saf kalblilerimizi aldatabilir Çünkü onlar anlaşmaya razı olmadıkları gibi bu anlaşmayı kendi saflarına katılmakta olduğunu görürler ve zerre kadar kendi taassuplarından vazgeçmezler Takıyye ocakları temsilcileri bizleri anlaşmaya doğru adım attıklarına ikna etseler dahi Şia taifesinin hepsi, üst tabaka olsun, avam tabakası olsun bu gülüne oyunun temsilcilerinden ayrı kalacak ve onların kendileri namına konuşmalarını kabul etmeyeceklerdir.

KUR'AN-I KERİM'E İTİRAZLARI

Birliğe yaklaşma hususunda onların ve bizim ortak kaynağımız olması gereken Kur'an-ı Kerim'i dahi kabul ettikleri din esaslarına göre, Sahabe (RA)'ın Peygamber (SAV)'den anladığının tam tersine yorumlamakta ve ayetlerin manalarını saptırmaktadırlar. Bunun da ötesinde Necef ulemasının büyüklerinden birisi olan Hacı Mirza Hüseyin b Muhammed Takıyyin-Nuri Et-Tabersi ki Şia bu alime çok saygı duyar ve severdi. Hatta öldüğünde (1320) onu Necef'te en mukaddes saydıkları EI-Meşhed el-Murtazavi binasında Sultan Nasır Lidinillah kızı Banu el-Uzma'nın odasına defnetmişlerdir. İşte bu Necefli alım 1292 senesinde imam Ali'ye nispet ettikleri kabrin yanı başında "Fasl-ul-Hıtab fi ispati Tahrifi Kitab-i Rabbil-Erbab" (Rabler Rabbinin Kitabını Tahrifi ispatta Son Söz) isimli kitabı telif etmiştir. Bu kitapta çeşitli asırlarda yaşamış Şia ulema ve müçtehidlerinin Kur'an-ı Kerim'in eksiltildiğine, bazı ayetlerin çıkarılıp bazı ilaveler yapıldığına dair yüzlerce nass ve delillerini zikretmiştir. Bu kitap İran'da basıldığında gurultu koparmışlardı Çünkü onlar Kur'an hakkındaki bu şüpheye düşürücü inançlarının kendi üst tabakalarında ve muteber kitaplarında dağınık olarak kalmasını istiyorlardı Bu inançlarını ortaya koyan delilerin bir kitapta toplanıp binlerce basılarak hasımlarının eline geçmesini ve aleyhlerinde delil olmasını istemiyorlardı. Şia ileri gelenleri bu düşüncelerini açıklayınca müellif ölmeden iki sene önce kitabını müdafaa için bir reddiye kitap daha yazdı ve "Reddu Ba'zı ş-Şübuhat an Fasl-ıl-Hıtab fi ispatı Tahrifi Kitabı Rabbil-Erbab" (Rabbler Rabbinin Kitabını Tahrifi ispatta Son Söz Kitabı Üzerindeki Şüphelerin Bazılarına Cevap) diye isimlendirdi. Bu Kur'an'ın muhararef olduğunu

ispat eden çalışmasına mükafat olarak onu Necef'deki (kendilerince) mukaddes mekana defnettiler

Bu Necefli alimin Kur'an'da noksanlık olduğunu beyanlarından birisi "Velayet Si!resi" ismini verdikleri surenin Kur'an'da bulunmamasıdır. Bu surede Hz Ali'nin velayeti zikredilmektedir Surenin baş kısmındaki ayet: "Ey sizleri doğru yola götürsün diye size gönderdiğimiz Peygamber ve veliye inananlar., vs." Sayfa: 180.

Mısır Adalet Bakanlığı uzmanlarından Muhammed Ali Suudi buna muttali olmuştur Muhammed Abduh'un ileri gelen talebelerinden biri de, Müsteşrik Brayn, İran basımlı bir mushafta aynı sureyi görmüştür Bu mushafta ayetlerin üzerine Fars'ça tercüme yapılmıştır. Kur'an'da tahrif olduğunu Tabersi meşhur kitabında yazdığı gibi, aynı iddia Muhsin Fani EI-Keşmiri'nin farsça yazdığı "Debistan Mezahib" isimli kitabında da vardır Bu kitap İran'da defaatla basılmıştır. Bu uydurma sureyi Müsteşrik Noldke "Tarihul-Masahıf" isimli kitabında (cilt: 2. Sh : 102) Debistan Mezahib'den nakletmiştir Ve EI-Asyaviyye el-Fransiyye gazetesi de 1342 senesinde 431-439 sayılarında neşretmiştir.

Necef'li alim Kur'an'ın muharref olduğunu Velayet suresinin çıkarıldığıyla ispat ederken "EI-Kafi" isimli kitaplarının 289 uncu sayfasındaki (1278 Iran baskı) şu satırları nakletmiştir : (Kafi kitabı Şia'nın muteber hadis kitabıdır. Bizdeki Buhari'ye olan itimadımız onlarda bu kitabadır).

"Bizimkilerden birkaçı Sehl b. Ziyad'dan. o da Muhammed b. Süleyman'dan, o da bazı arkadaşlarından, onlar da Ebu-l-Hasan (A.S.)'dan (Yani ikinci Ebul Hasan 206 senesinde vefat eden Ali b. Musa Er-Rıza) şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

"Ona, sana canım feda olsun, bizler Kur'an'da öyle ayetler işitiyoruz ki bizde işittiklerimiz gibi değil ve sizden bize ulaştığı gibi de okuyamıyoruz. Bunun için günahkar olur muyuz? Dedi ki: Hayır, nasıl öğrendiyseniz öyle okuyun. Zira size onu öğreten birisi gelecektir."

Bu söz Şia'nın, imamları Ali b. Musa Rızaya uydurdukları bir şey olduğunda şüphe yoktur. Fakat bunun manası onlara göre Osman mushafından öğrenilip okunmasının günah olmadığına dair bir fetvadır. Soma Şia'nın ileri gelenleri birbirlerine hangi kısmın kandı imamlarınca var olduğunu, hangi kısmın çıkarıldığını öğreteceklerdir.

Şia'nın Takıyye inancına göre gizledikleri Kur'an'ları ile Müslümanlar arasında yaygın olan Hz. Osman Mushafı'nın farkını beyan etmek için Tabersi yukarda ismi geçen kitabını yazmıştır. Yine Şiq Takıyye inancı gereği bu kitabı kabul etmediklerini söyleseler de, bu kitap muteber kitaplarındaki alimlerinin yüzlerce görüşünü topladığından onların Kur'an' m tahrif edildiği inançlarını ispat etmektedir. Kur'an hakkındaki bu inançların yayılarak aleyhlerinde kullanılmasını istememektedirler.

Onlara göre iki Kur'an vardır. Birisi ortada yaygın olan diğeri ise gizli olan hususi Kur'an işte bu gizli Kur'an Velayet suresini de içine almaktadır Bu gizli Kur'anı imamları Alı b. Musa Rıza'ya isnat ederek uydurdukları "Nasıl öğrendiyseniz öyle okuyun Zira size onu öğreten birisi gelecektir" sözünden çıkarıyorlar.

Şia'nın iddialarından biri de, inşirah suresinden "ve caalna Alıyyen sıhrake" (Ali'yi sana damat kıldık) diye uydurdukları bir ayetin çıkarıldığıdır inşirah suresinden böyle bir ayetin çıkarıldığını iddia ederken bu surenin Mekki surelerden olduğunu,

Hz Ali'nin ise Mekke'de iken Peygamberimiz'e damat olmadığını bildikleri halde utanmadan bu iddiayı sürdürürler Mekke'de Peygamberimizin tek damadı EI-As b. er-Rabı' el-Emevi'dir. Resulullah (SAV); Hz. Ali. Ebu Cehil'in kızıyla evlenmek istediğinde Hz. Fatıma babasına (SAV) şikayet etmişti de Resulullah (SAV) de Medine'deki mescidinin minberinde As b Rabı'ı methetmişti Hz Ali Resulullah'ın bir kızını almışsa Hz Osman iki kızını almak suretiyle Resulullah'a (SAV) yaklaşmıştır. Hatta ikincisi de vefat edince Resulullah (SAV) ona "Eğer bir üçüncü (kızımız) olsaydı seni onunla evlendirirdik " buyurmuştur.

Şii alimlerinden Ebu Mansur Ahmed b Ali b Ebi Talıb Et-Tabersi (588 senesinde vefat eden İbnu Şehr Âşub'un hocalarından bindir) "İhticac ala Ehli-Lucac" isimli kitabında Hz Ali'nin zındıklardan birine (ismini zikretmiyor) şöyle dediğini söylüyor : Senin bana isyanın, karşı gelmen "Vein hıftum ella tuksitu fılyetama fenkıhu ma tabe lekum mınennisa" (Himayeniz altındaki yetim kızlarla evlendiğinizde onlara haksızlık yapmaktan korkarsanız hoşunuza giden başka kadınlarla iki. üç ve dörde kadar evlenebilirsiniz) ayetine aykırıdır Yetim kızlara adaletli davranmak başka kadınlarla evlenmeye benzemez. Bütün kadınlar da yetim değildir. Daha önce söylediğim gibi o ayetteki "filyetama" kelimesi ile "fenkihu" kelimesi arasında Kur'an'ın üçte birinden fazlasına denk miktarda ayet münafıklar tarafından Kur'an'dan çıkarılmış.

Ebu Mansur burada münafıklar sözüyle Resulullah'ın (SAV) ashabını kastetmektedir.

Bu ashab Kur'an'ı toplamış ve Osman mushafının yazmasıyla bizzat Ali b Ebi Talıb halifeliğinde uğraşmıştır "El-ihticac ala Ehli Lücac" isimli kitapta Hz Ali'ye nispet edilen bu uydurma söz hakikaten Hz. Ali'den sadır olsa bu onun İslam'a ihaneti demektir Kur'an'ın üçte biri gibi bir bölümünü saklıyor. En azından halifeliği zamanında saklı olan kısmı insanlara tebliğ etmiyor ve onunla ameli terk ediyor demektir Halbuki halifeliği zamanında onun önünde bunları yapmakta hiçbir engel yoktu. Kur'an'dan bu miktar ayetleri kendi rızası ile isteyerek saklaması (haşa) nifak demektir. Hz Ali'ye bu sözleri isnat eden Ebu Mansur et-Tabersı bu kitabıyla aslında Hz Ali'ye ihanet ve küfür damgası vurarak bütün ashabı kiramı münafıklıkla suçlamaktadır.

Hz. ALİ'YE DAHİ İFTİRALARI

Yukarıdaki iddia Hz Ali'nin halifeliği boyunca elinde imkan olduğu halde Kur'an'dan çıkarıldığını iddia ettikleri kısmı açıklamaması ve onunla insanları amel etmeye davet etmemesi iftirasının delilidir.

MİSYONERLERİN SEVİNCİ

"Fasl-ul-Hıtab fi İspati Tahrifi Kitabi Rabbi-l-Erbab" isimli kitap Iran. Necef ve diğer bölgelerde yayınlandığında Hristıyan misyonerler bu kitabın neşrine sevinerek kendi dillerine çevirdiler Çünkü bu kitap Kur'an'ın muharref olduğunu beyan ediyordu Bu da misyonerlerin tam arzuladığı bir şeydi Bu durumu Muhammed Mehdi isfahani el-Kazımı "Ahsenul-Vedia" isimli (Ravzatul Cennat isimli kitabın zeylidir) kitabının ikinci cild sh. 90'da zikretmiştir

Şia'nın Buhari'si EI-Kafi (1278 İran baskı sh 54) de iki sarih nass vardır. Şöyle:

"Cabir El-Ca'fi'nin şöyle dediği rivayet olunur: Ebu Cafer (Aleyhisselam)'ı şöyle derken işittim: KUR'AN'IN İNDİRİLDİĞİ ŞEKİLDE TOPLANDIĞINI YALANCILARDAN BAŞKASI İDDİA ETMEMİŞTİR ONU İNDİRİLDİĞİ GİBİ ALİ B EBİ TALİB VE ONDAN SONRAKİ İMAMLARDAN BAŞKASI HIFZEDİP TOPLAMAMIŞTIR."

Şia nezdinde bizdeki Sahihi Buhari kadar değerli olan bu Kafi kitabını her Şii okur ve bu nassa da iman eder. Biz de deriz ki : Şia kesin olarak Ebu Cafer'e iftira etmektedir Zira Hz. Ali (RA) Kufe'deki hilafeti müddetince Hz Osman (RA)'ın topladığı mushaftan başka bir şey ile amel etmemiştir. Ve başka bir mushaf neşretmemiştir. Şayet elinde başka bir mushaf olsaydı onu en azından halifeliği zamanında neşreder onunla amel edilmesini emrederdi. Eğer kendisinde başka bir mushaf var "e bunu da müslümanlardan sakladıysa o zaman Allah'a. Peygamberine ve İslam dinine ihanet etmiş olurdu.

İmam Ebu Cafer Muhammed el-Bakır'dan bu çirkin sözleri duyduğunu söyleyen Cabir el-Ca'fi, Şia'ya göre ne kadar güvenilir olsa da Ehli Sünnet nezdinde yalancı olarak bilinmektedir. Ebu Yahya el-Hamani dedi ki, Ebu Hanife'nin şöyle söylediğini işittim : Gördüklerim arasında Ata'dan daha faziletli. Cabir el-Ca'fi'den daha yalancı kimse görmedim. (Mecelletül-Ezher, Sayı : 308, Sene : 1372)

Yukarıdaki nasstan daha korkuncu aynı kitapta (Sh. 238, 1381 Baskıda, Sh 57, 1278 Iran baskısı) Cafer es-Sadık'dan rivayet edildiğini uydurdukları şu nastır: "Ebu Busayr'dan rivayet olunmuştur, dedi ki: Ebu Abdullah'ın yanına girdim... Ebu Abdullah (yani Cafer es-Sadık) dedi ki;

- Bizde Fatıma aleyhisselamın mushafı vardır.

- Fatıma mushafı da nedir? dedim. Dedi ki:

- Sizin şu mushafınız gibi üç misli (büyük bir) mushaftır. Allah'a yemin ederim ki onda sizin şu Kur'an'ınızdan bir harf bile yoktur."

Ehli Beyt imamlarına yapılan bu iftiralar çok eskidir. Bu iftiraları bin sene evvel Muhammed b. Yakub el-Küleyni "el-Kafi" isimli kitapta topladı. Halbuki bu iftiralar Küleyni' den daha eskidir. Çünkü o yalanıyla meşhur olmuş seleflerinden ve Şiiliğin temelini atan mühendislerden rivayet etmektedir

İspanya İslam hükmü altında iken imam Ebu Muhammed b. Hazm orada bulunan papazlarla, kitapları İncil'in muharref olduğu hakkında münazara eder deliller getirirdi. Papazlar da cevap olarak Şia'nın Kur'an'ın muharref olduğuna karar verdiklerini söyleyerek delil getirdiklerinde İbni Hazm onlara şu cevabı vermiştir: ŞİA'NIN İDDİASI NE KUR'AN ALEYHİNE NE DE MÜSLÜMANLAR ALEYHİNE DELİL OLAMAZ? ÇÜNKÜ Şİİ'LER MÜSLÜMAN DEĞİLDİR, (Kitabul Easl Fi-l-Milel ven-Nihal, Cilt: 2, Sh, : 78 ve Cilt : 4, Sh, : 182 İbni Hazm Kahire'deki ilk baskı)

İDARECİLER HAKKINDA GÖRÜŞLERİ

Dikkat edilmesi gereken noktalardan bin de İmamiyye - İsnaaşariyye Şia'sı (Caferi diye de isimlendirilirler) Peygamberimiz (SAV)' den bugüne kadar Hz, Ali'nin hükümeti hariç bütün hükümetler gayri şer'i olduğu esasına dayanmaktadır. Ve hiçbir Şii'nin bu ana kadar gelmiş hükümetlere samimi olarak bağlanması caiz değildir.

Onlara düşmanlık besleyip takıyye yapacaktır. Çünkü hepsi gelmiş geçmiş, gelecek olan ve şu andaki hükümetlerin hepsi gasiptır. Şia dininde seri idareciler itikatlarına göre sadece on iki imamlarıdır, idareyi ele almış olsunlar veya olmasınlar. Bunların dışında müslümanların idaresini üstlenenler Hz. Ebu Bekir ve Ömer (RA)'dan bugüne kadar ne kadar idareci geldiyse, ne kadar İslam'a hizmet ederse etsinler, İslam hudutlarını ne kadar genişletirse genişletsinler, Allah yolunda ne kadar çalışırsa çalışsınlar onların hepsi müstebittir ve gasıptırlar.

HZ. EBU BEKİR VE ÖMER'E KİNLERİ

Şia Hz, Ali (RA)'dan başka idareyi ele alan herkese Hz Ebu Bekir ve Ömer (RA) dahil lanet ederler, İmam Ebul-Hasan Ali b. Muhammed b Ali b. Musa'ya iftira ederek Hz. Ebu Bekir ve Ömer (RA)'a Tağut demelerini dostlarına öğrettiğini söylemektedirler. Bunu en büyük Cerh ve Tadil kitapları olan "Tenkıhul Mekal fi Ahval'ir-Rical" isimli kitabın yazarı Caferi taifesinin Şeyhi Allame-i Sani Ayetullah el-Mamkani 207 inci sayfada zikretmiştir. (Murtazaviye Matbaası, Necef 1352).

"Es-Serair" kitabının sonunda Muhammed b idris el-Huliy "Mesail el-Rical ve Mükatebetühüm ila Mevlana ebi'l-Hasen b, Muhammed b. Ali b, Musa Aleyhisselam" kitabından Muhammed b. Ali b. Isa meseleleri arasında naklediyor ki Muhammed b. Ali b. Isa şöyle dedi : "Ona yazdım ve Nasıb'ı (Ehli beyte düşmanlık edene verdikleri isim) sordum. Bir kimsenin Nasıb olduğunu Cibt ve Tağut (Hz. Ebu Bekir ve Ömer'i kastediyor)'u üstün tutması ve imamlıklarını sahih itikat gasbetmenin hesabını soracaklar. Çünkü onlara göre İslam'da idare Resulullah (SAV) vefat ettikten sonra sadece onların hakkıdır. Onlardan başkası bu hakka sahip değildir. Mehdi bu tağutları (!) muhakeme ettikten sonra onlara kısası uygular ve her asır için üç bin idareci idam edinceye kadar beş yüzer beş yüzer onları öldürür, Bu hadise onlara göre kıyamette ba's gününden önce olacaktır. Ölenler öldükten ve idam edilenler idam edildikten sonra mahşer için büyük ba's (diriliş) başlar. Bundan sonrası ya cennettir ya da cehennem. Cennet, ehli beyte ve şu yukarıdaki inançları taşıyanlara, cehennem ise Şii olmayan herkese. Şia bu diriltme, muhakeme ve kısasa RİC'AT ismini vermiştir. Bu inanç hiçbir Şii'nin zerre kadar şüphe etmediği temel inançlarından biridir. Bazı saflar Şia'nın bu inançları son zamanlarda terk ettiğini zannetmektedirler ki bu büyük bir hatadır, gerçek ile bağdaşmamaktadır.

ŞİİLİKTEN KOMÜNİSTLİĞE

Şii'ler Safevi devletinden bugüne kadar bu inançlara sıkı sıkıya bağlıdırlar. Bugün ise ya bu inançlara aynı şekilde sıkı sıkıya bağlılar yahutta çağdaş bir öğretim ile bu hurafelerden vazgeçip komünizme bel bağlamışlardır. Irak'taki komünistler ve İran'daki komünist Tudeh Partisi bağlıları önceleri Şii iken inançlarının batıl olduğunu görerek komünist olan Şiiler'dir. Şiiler de orta yolu takip eden bir yol yoktur. Ya mezhebinin bazı menfaatlerini düşünerek Takıyye yapar veya yine Takıyye ile diplomatik, partisel ve şahsi menfaatları için gizlediklerinin aksini göstermeye çalışırlar.

Ric'at inançlarını bilmen için sana Şii önderlerinden Şeyh-i Müfid diye isimlendirdikleri Ebu Abdullah Muhammed b. Muhammed En Numan'ın "El-İrşad fi Tarihi Hucecillah ala-l-Ibad" kitabında yazdıklarını zikredeyim (Sah. 398 - 402 İran

taş baskılı tarihi belli değil, Muhammed Ali Muhammed Hasen el-Külbabki hattıyla basılı). El FazI b. Sazan, Muhammed b. el-Kufi'den o da Vehb b. Hafs'dan Ebu Busayr'ın şöyle dediğini rivayet etti: Ebu Abdullah (yani Cafer-i Sadık) dedi ki: Kaim (On bir asır önce doğup hâlâ ölmediğini zannettikleri on ikinci imamları. Onlara göre* bu imam kalkacak ve hüküm sürecektir) yirmi üçüncü gece, ismiyle çağrılır. Ve aşure günü kalkar. Muharrem'in onuncu gününde onu Kabe'de rükün ile makam arasında görür gibiyim. Cebrail sağında, Allah için biat" diye nida eder. Şii'ler yeryüzünün dört bir yanından ona biat için gelirler. Yeryüzü onlara durulur bükülür ki kolayca gelsinler O Mekke'den Kufe'ye gelir ve Necef'imizde konaklar sonra da oradan askerlerini diğer şehirlere gönderir.

TAHRİP VE İNTİKAM'A TEŞVİK

Haccal Sa'lebe'den o da Ebu Bekir el Hadrami'den Ebu Cafer (Muhammed Bakır)'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir: Kaim aleyhisselamı Küfe Necef'ine Mekke'den beş bin melekle yürüdüğünü görür gibiyim. Cebrail sağında, Mikail solunda mü'minler önünde, askerlerini ülkelere gönderiyor

Abdulkerim el-Ca'fi rivayet ederek dedi ki; Ebu Abdullah'a (Cafer-i Sadık):

- Kaim aleyhisselam ne kadar hüküm sürecek? diye sordum.

- Yedi sene Seneler uzar, hatta onun senesiyle bir sene sizin on senenize denk olur Hüküm sürdüğü seneler sizin senelerinizle yetmiş sene miktarındadır, dedi. Ebu Buseyr ona:

- Allah seneleri nasıl uzatır? diye sordu. O:

- Allah gezegenlere beklemesini ve yavaş hareket etmesini emreder. Böylece günler ve seneler uzar. Kaim'in gelmesi yaklaştığında Cemaziyel ahire ayında ve Receb'in on gününde mahlukatın eşini görmediği bir yağmur yağar. Allah mü'minlerin etlerini ve bedenlerini kabirlerinde bitkinin bitmesi gibi çıkartır. Onları kabirlerinden kalkınca saçlarının toprağını silkeler vaziyette görür gibiyim diye cevap verdi Abdullah b. Muğıre, Ebu Abdullah (Cafer-i Sadık) aleyhisselamın şöyle dediğini rivayet etti:

- Âli Muhammed'den Kaim geldiğinde Kureyş'ten beş yüz kişiyi kaldırır ve boyunlarını vurur Bunu altı defa tekrar eder.

- Bunların sayıları bu kadar var mıdır? dedim (Abdullah b Muğıre'nin buna şaşması o zamana kadar Hulefai Raşidin, Emevi, Abbasi ve diğer müslüman idarecilerin sayısı bu sayının onda birine bile vasıl olmamasındandır). Cafer-i Sadık dedi ki:

- Evet onlardan ve onların dostlarından (Başka bir rivayette) Bizim devletimiz devletlerin sonuncusudur. Bizi gördüklerinde "Bizim elimizde hüküm olsaydı biz de bunlar gibi yapardık" dememeleri için onlar bizden önce devlet kurup hüküm sürdüler.

Cabir el-Ca'fi Ebu Abdullah'ın şöyle dediğini rivayet etti :Âli Muhammed'in Kaim'ı geldiğinde Kur'an'ın indiği gündeki şekliyle öğretildiği çadırlar kurar. O gün Kur'an'ı ezberlemek bugünkünden daha zordur. (Yani o gün Cafer-i Sadık zamanında bulunan Osman mushafının dışında bir mushaf öğretecek. Çünkü öğreteceği mushaf Şiiler'e göre şu anda bizde bulunan mushaf değildir. Onlara sormak gerekir : Bekledikleri on ikinci imam İslam'a birinci imam kabul ettikleri Hz. Ali'den daha mı vefakârdı. Neden böyle bir Kur'an vardı da Hz. Alı halifeliğinde elinde imkân olduğu halde

müslümanlara öğretmedi. Bu inançlarıyla Hz. Ali'ye dahi leke sürmekte, onu ihanetle suçlamaktadırlar.

Abdullah'tan Ebu Abdullah aleyhisselamın şöyle dediğini rivayet etti: "Âli Muhammed'in Kaim'i (onikinci imam) geldiğinde Davud aleyhisselamın hükmüyle hükmedecektir.." (Halbuki Allahu Teala bu şekilde hükmü hoş görmemiş ve "Davud kendisini denediğimizi sanmıştı da, Rabbi'nden mağfiret dileyerek eğilip secdeye kapanmış tevbe etmiş Allah'a yönelmişti" buyurmuştur. Sad suresi ayet: 24) Mufaddal b Ömer de Ebu Abdullah'ın şöyle dediğini rivayet etti :Kufe'den Musa kavmine mensup yirmi yedi (!) ehli kehfden yedi kişi, Yuşa b. Nün, Süleyman, Ebu Düçane el-Ensari Mikdat ve Malik el-Eşter, Kaim aleyhisselam ile Kufe'den çıkarlar ve onun huzurunda ona yardımcı ve idareci olurlar.

Şu yukarıdaki naslar Alimlerinin en ulusu olan Şeyhi Mufid'den (uydurma olduğunda şüphe bulunmayan) senedleriyle harfiyyen nakledilmiştir. Bu söylenenler ehli beyte yapılan iftiralardır. Ehli beytin en büyük musibeti bu tip insanların kendilerine sahip çıkarak bu türlü yalanları onlara ithaf etmeleridir. Şeyhi Müfid'in bu eseri İran'da basılmıştır.

RİC'AT İNANCI

Ric'at inancı (Müslüman idarecilerin muhakemesi) Şiiler'in temel inançlarından olduğundan alimleri "Emali el-Murtaza" kitabının müellifi Seyyid Murtaza (bu zat Şerif Rıza Şair'in kardeşidir. Aynı zamanda Nehcül Belağa'yı tahrif edip ziyadeler yapıp sahabeye sataşarak kitaba üçte biri kadar ziyadede ortaklık yapan zattır), işte bu Seyyid Murtaza "EI-Mesail en-Nasırıyye" isimli kitabında şunları yazmıştır: "Mehdi (Âli Muhammed'in Kaim'i diye isimlendirdikleri on ikinci imamları) zamanında Ebu Bekir ve Ömer çarmıha gerilirler. Çarmıha gerildikleri ağaç yaş iken onlar gerildikten sonra kurur."

FİKİRLERİ HİÇ DEĞİŞMEMİŞTİR

Şii büyükleri ve alimleri asırlar boyu Resulullah'ın iki veziri Hz. Ebu Bekir ve Ömer, diğer İslam halifeleri, idarecileri, kumandanları mücahit ve alimleri hakkında bu iğrenç tutumlarında devam edegelmişlerdir.

Yaklaştırma merkezinde çalışan davetçilerini dinledik. Şu yukarıdaki inançlarını araştırmaya vakti olmayanlar o davetçinin dediği gibi bunların eski olduğunu şimdi ise değiştiğini zannederler. Bu zan yalandır, hiledir. Çünkü ilmi merkezlerin hepsinde okuttukları kitaplarda bütün yukarıda saydıklarımız mezheplerinin kaçınılmaz esasları olarak okutulmaktadır. Necef. Iran ve Cebel-i Amil ulemasının zamanımızda telif ettikleri eserler eskilerinden daha kötü, yaklaşmayı ve anlaşmayı yıkmada daha aşın bir tutum içindedir. Buna sabah akşam mezhepleri birleştirme ve yaklaştırmaya çalıştığını ilan etmekte devam eden, Mısır'da ve başka ülkelerde bu fikri taşıyan arkadaşları bulunan Muhammed b. Muhammed Mehdi el-Halisi isimli zat ile misal verelim. Birliğe ve anlaşmaya davette çalışan bu zat "Ihyau'ş-Şeriati fi Mezhebi'ş-Şia" isimli kitabında Hz. Ebu Bekir ve Ömer'in mü'min dahi olmadıklarını yazarak onlardan iman sıfatını dahi kaldırmaya kadar taassubunda koyudur. Bakınız kitabının Cilt: 1, Sn.: 63-64 üncü sayfalarında ne yazıyor: "Ebu Bekir ve Ömer'in; Kur'an'da haklarında Allah'ın kendilerinden razı olduğuna nas bulunan Rıdvan biati

ehlinden olduğunu söyleseler de biz deriz ki : Şayet Allahu Teala (Sana biat edenlerden Allah razı olmuştur) yahut (Ağaç altında sana biat edenlerden razı olmuştur) deseydi o zaman kendisine biat eden herkesten razı olduğuna delalet ederdi. Fakat Allah (Sana biat ettiklerinde mü'minlerden razı olmuştur) dediğinden, ayette sadece mü'min diye zikredildiğinden hakikaten iman edenlerden başkasına delalet yoktur."

Bunun manası Hz. Ebu Bekir ve Ömer hakikaten iman etmemişlerdir. Onun için de ayetin manası onları içine almaz. Bu iki muasır Şii alimi İslam ve müslümanların korunması hususunda müslümanların menfaatlerini ön plana aldıkları davasının müdafileri olduğunu söyleyen bu iki çağdaş Şii alimi yazdıkları eserlerinde Resulullah (SAV)'den sonra müslümanların en üstün ve faziletlisi veya en azından müslümanların en hayırlısı olan Hz. Ebu Bekir ve Ömer hakkında inançlarını böyle açıklarken mezhepler arasında nasıl bir yaklaşma ve anlayış beklemektedir. Bu adamlar müslümanların kalesinde düşman hesabına çalışan casuslar değil de nedir? Resulullah'ın ashabını, tabiileri ve Müslüman idarecileri, İslam binasını ayakta tuttukları ve İslam alemine o şerefli günleri yaşattıkları halde bu aşağı derekelere indirirken kendi imamlarına imamlarının dahi kabul etmeyeceği şeyleri ithaf ediyorlar Kafi kitabında Küleyni on iki imama öyle vasıflar ve sıfatlar vermektedir ki imamlar insanlık evsafından sıyrılarak eski cağdaki Yunan tanrıları derecesine çıkarılmaktadır. Kafi ve diğer muteber kitaplarındaki bu vasıfları bir araya toplasak koca bir cilt ortaya çıkar. Onun için biz sadece Kafi kitabındaki konuların (bab) başlıklarını zikretmekle yetineceğiz:

"İmamlar; meleklere, nebi ve resullere verilen ilimlerin hepsini bilirler." Kafi. Sh : 255.

"İmamlar ne zaman öleceklerini bilirler. Ve onlar kendi istekleri olmadıkça ölmezler" Kafi, Sh: 258

"İmamlar olmuş ve olacak her şeyin ilmini bilirler. Onlara hiçbir şey gizli değildir." Kafi, Sh: 260.

"İmamlarda bütün kitaplar vardır ve onları çeşitli dillerde olmasına rağmen anlarlar, bilirler." Kafi, Sh: 227.

"Kur'an'ı imamlardan başkası toplamamıştır. Onlar Kur'an ilimlerinin hepsini bilirler." Kafi, Sh: 228.

"İmamların sahip olduğu şeyler peygamberlerin alametlerindendir." Kafi, Sh: 231

"İmamların durumu ortaya çıkınca Davud ve âli Davud'un hükmü ile hükmederler.

Delil istemez ve sormazlar." Kafi, Sh: 297.

"İmamlardan çıkanlar hariç insanların elinde bulunan her şey batıldır, imamlardan çıkmayan her şey de yine batıldır." Kafi, Sh : 399.

"Yeryüzünün hepsi imamındır." Kafi, Sh : 407.

İMAMLARIN GAYBI BİLMESİ

On iki imamlarına bu imamların dahi kabul etmeyeceği sıfatları uyduran Şii'ler bir taraftan imamların beşeriyyetin üstünde bir mertebede olduğunu iddia ederken öte yandan Resulullah (SAV)'ın Allah'ın vahyettiği göklerin yaratılması, cennet ve cehennemin vasıfları gibi gayba dair haberlerini inkar ediyorlar.

Kahire'de yaklaştırma merkezinin çıkardığı Risaletul - İslam dergisi dördüncü senesi dördüncü sayı 368 inci sayfasında Lübnan'daki Şii yüksek mahkeme reisinin kalemiyle bu inkarlarını tescil etmişlerdir. Bu asrın büyük alimlerinden olduğunu kabul ettikleri bu zat "Imamiyye Şiası içtihadlarından" adı al tında bir makale yazmış ve orada müçtehitlerinden Muhammed Hasan El-iştiyani'den "Bahrul - Fevaid" kitabının 267 inci sayfasında şöyle dediğini nakletmiştir:

"Peygamber; abdesti bozanlar, hayz ve nifas ahkamı gibi şer'i hükümleri haber verirse onu tasdik etmek ve haber verdiğiyle amel etmek vaciptir. Eğer göklerin ve yerin yaratılması, huriler, köşkler gibi gayba ait şeylerden haber verirse (bu haberin Peygamberden sadır olduğunun sıhhati) zan yoluyla değil kesin olarak bilinse dahi ona inanmak vacip değildir."

Ne garip değil mi? imamlarına iftira ederek subutu kesin olmadığı halde imamlarının gaybı bildiğine iman ediyorlar ve delaleti kesin olan ayet ve sahih hadislerle sabit olan göklerin yaratılması, cennet ve cehennemin evsafı gibi Resulullah (SAV)'dan sahih olarak gelen gayba dair haberlere inanmamayı kendilerine mubah sayıyorlar. Halbuki Resulullah (SAV)'ın kendi heva ve hevesinden konuşmayacağı ayetlerle sabittir. Resulullah (SAV)'den sahih olarak gelen gaybiyyat ile imamlarına nispet ettiklerini mukayese eden kimse Resulullah'dan Kur'an'da ve mütevatir hadislerde sabit olanların Şiilerin imamları hakkında inandıklarının bir küçük parçasına dahi yetişemeyeceğini apaçık anlar.

Gayb haberlerini rivayet eden Şiiler ehli sünnet Cerh ve Tadil uleması nezdinde yalancı olarak bilinmektedir. Fakat Şiiler buna hiç aldırış etmez ve onların imamlardan rivayet ettiklerini tasdik ederler.

Yaklaştırma merkezinin çıkardığı Risaletü-l-İslam dergisi, Lübnan Şii Yüksek mahkemesi reisi ve müctehidleri Muhammed Hasen el-lştibani Resulullah'dan sahih rivayetlerle sabit olan gayb haberlerine inanmanın vacip olmadığı davasını alkışlıyor ve Peygamberlik görevini abdest hayız nifas ve benzeri fıkhi meselelere hasretmeyi istiyorlar.

İMAMLARIN DERECELERİ PEYGAMBER DERECESİNDEN YÜKSEKTİR

İmamlarının mertebelerini kendisine vahy inen Resulullah (SAV)'ın mertebesinden üstün tutarlarken bunlarla bizim aramızda hangi yaklaşma mümkün olacak bilmiyoruz.

Asırlar boyunca Şiilerin yüksek tabakasında olsun halk tabakasında olsun İslam hükümetlerine karşı eğer hükümet kuvvetli ise menfaat elde etmek için Takıyye inancını kullanarak mühim merkezlere geldikleri ve hükümet zayıfladığında veya hücum edildiğinde hemen aleyhine geçip düşman tarafına intikal ettikleri tarih boyunca Şiilerin her tabakasında mülahaza edilen şeylerdendir Abbasiler Emeviler aleyhinde ayaklanınca Şia'nın tutumu böyleydi. Hatta Abbasiler'in isyanı, Şiilerin teşvikleriyle olmuştu Aynı şeyi Abbasi devleti Hulagu tarafından tehdit edilince Abbasilere yaptılar İslam halifesine, müslümanların başkentine, ilim ve irfan merkezine karşı putperest Hulagu ile birleştiler. Şia alimlerinden En-Nusayr et-Tusi Abbasi halife Mutasım'a saçını başını yolarak methiyeler, şiirler yazarken çok geçmeden 655 senesinde hemen aleyhine geçmiş, İslam'ın Bağdad'da bir an önce yıkılmasını gözlemeye başlamış ve maalesef Hulagu'nun yanında yer alarak en ön safa geçmiş, Hulagu ile müslümanların boğazlanmasını kontrol etmiş ve İslam kitaplarının Dicle'de boğulmasına rıza göstermiştir.

EL-ALKAMİ VE İBNU EBİ-L-HADİD'İN İHANETLERİ

Şii şeyhi En-Nusayr et-Tusi'ye bu büyük ihanetleri irtikabında iki arkadaşı daha iştirak etmiştir. Birisi Şii bir vezir olan Muhammed b. Ahmed el-Alkami, diğeri ise Alkami'nin sağ kolu olan Mu'tezile mezhebine mensup Şiiler'i bu hususta geride bırakmış birisi olan Abdulhamid b. Ebi-l-Hadid. Bu zat ömrü boyunca Resulullah'ın ashabına düşman olarak yaşadı. Nehcul-Belağa kitabına İslam tarihini tesvit eden yalanları doldurarak yaptığı edepsizce şerhiyle Ashaba düşman olarak hayat sürdü, İslam'ın mazisindeki gerçekleri İslam'a sokuşturulan fikirleri bilmeyenler bunların yazdıklarına hâlâ kanmaktadırlar. Hatta bazı zeki ve faziletli müelliflerimiz dahi bunlara inanmakta. Halife Mutasım vezir yaparak ikram etmesine, iyilikte bulunmasına karşılık ona ihanet eden İbnu Alkami ihanetini ve iyiliğe karşı kötülükle cevap vererek asıl gizledikleri düşünceleri açığa vurmuştur. Hülagu musibetinde İslam'ın başına gelenlere sevinen Şiiler bu asra kadar İslam'a düşmanlık beslemekte ve bundan lezzet almaktadır. Dileyen Şiiler'in yazdığı bütün Teracim kitablarından En-Nusayr et-Tusi'nin tercüme-i halini okusun. En son telifleri bu hususta EI-Hunsari'nin "Ravzatu-l-Cennat" kitabıdır. Bu kitab Moğolları, hainleri övgü ve İslam'ın başına gelenlere sevindiklerini beyanla doludur. Büyüğü küçüğü bütün Şiiler'in Müslümanların katliamıyla ferahladıkları, çocuk ihtiyar demeden Müslümanların öldürülmesine en azılı düşman dahi sevincini gösteremezken, kalbi vahşi hayvanlardan daha sert olanlar dahi utanırken Şiiler'in bu duruma sevindiklerini beyanla doludur.

Bu mevzuyu kısa tutmak isterken yine uzadı. Biz, Şiiler'in muteber kitaplarından nakiller yaparak kısa tutmak istemiştik. Bu mevzuyu yaklaştırma konusuyla ilgili bir nakil yaparak bitirelim de her müslüman bu tip mezheplerle özellikle de Şiiler'le yaklaşmak ve anlaşmanın nasıl imkansız olduğunu görsünler. Bu onların sarih itiraflarıdır:

"Ravzatu-l-Cennat" kitabında Şii önderlerinin tarihçiliğini yapan EI-Hunsari, En-Nusayr Et-Tusi'nin tercüme-i halini yazarken naklet tiklerinden birisi de sayfa 579'da yazdıklarıdır. (1367 İkinci Baskı Tahran). Diyor ki: "Tusi'nin gerçek ve araştırma ürünü olan sözü fırka-i naciyeyi tayin ederken yetmiş üç fırkadan sadece İmamiyye'nin fırka-i Naciye olduğunu beyan ettiği sözüdür. Tusi dedi ki: "Ben bütün mezhepleri inceledim, ahvalini, fer'i meselelerini tahkik ettim, İmam iye'nin dışındaki tüm mezheplerin iman hususunda - ispatı ve nefyi müsavi olan bazı hususlarda ihtilaf etseler de- müşterek olduklarını gördüm. Sonra, imamiye taifesini hepsine muhalefet eder buldum. Eğer onlardan başkası Naciye olsaydı hepsinin Naciye olması gerekirdi. Bu da gösteriyor ki fırka-i Naciye İmamiye'dir, başkası değildir."

KURTULUŞ EHLİ BEYT'E VELAYET (BAĞLILIK) İLEDİR

EI-Hunsari şöyle diyor: (Yukarıdaki ibareyi naklettikten sonra) Es-Seyyid Nimetullah el-Musevi dedi ki: "Bunun manası bütün fırkalar (Kim lailahe illallah derse cennete girer) hadisine dayanarak şehadeteyni getiren herkesin kurtulacağını söylemektedirler. Bu imamiye fırkası ise kurtuluşun ehli beyte ve onikinci imama bağlanmakta, onların düşmanlarından beri olmakta olduğuna ittifak etmişlerdir. (Yani Hz Ebu Bekir, Ömer ve bütün müslümanlardan, Şia olmayan herkesten teberri

edeceksin, alâkayı keseceksin ki kurtulasın). Kurtuluşun yolu olan bu itikadla imamiye bütün mezheplerden ayrılır."

ŞİİLER SADECE TEFERRUATTA DEĞİL , TEMELDE MÜSLÜMANLARA MUHALEFET ETMEKTEDiRLER!

Tusi, Musevi ve Hunsari hem doğru hem de yalan söylüyorlar, İslam mezheplerinin temelde birbirine yakın bazı teferruatta fark bulunduğunu söylerken doğru söylüyorlar. Çünkü temelde birbirine yakın mezhepler arasında yaklaşma ve anlaşma mümkündür. Ama bu yaklaşma ve anlaşma Şiiler'le imkansızdır. Çünkü Şiiler müslümanlara temelde muhalefet etmektedirler. Şiiler; müslümanlardan Ebu Bekir ve Ömer'e lanet etmedikçe ve Şii olmayan herkesten berî olduğunu ilan etmedikçe razı olmazlar. Onların razı olması için Hz. Osman'ın zevceleri olan Resulullah'ın kızlarına, Peygamber'in methettiği As b. Rabı'e düşman olmak gerekir. Kur'an'ın muharref olduğunu iddia gibi. buna benzer sapık itikadlarına inanmayan ehli beytten dahi. imam Zeynel abıdin b. Hüseyn b. Ali gibi herkesten müslümanların uzaklaşması lazım ki Şiiler bizden razı olsunlar. Asırlar boyunca her tabakada Kur'an'ın muharref olduğuna inananların bu inancını "Faslul-Hıtab" isimli kitabıyla ortaya koyan Tabersi gibi inanmadıkça Şiiler müslümanlardan razı olmazlar. (Muğire b. Şube'nın kabri yanında Hz. Ali'nin kabri diye bu kitabı yazma cinayetini işlemiştir).

Şiiler kendileriyle anlaşmamız ve bizden razı olmaları için bize Resulullah'ın ashabına lanet etmemizi, kendi dinleri üzere olmayan herkesten hatta Peygamberimiz'in kızlarından ve mübarek neslinden gelenlerden başta da Zeyd b. Zeynelabidin'den teberri etmemizi, onlara düşman olmamızı şart koşuyorlar. İşte Nusayr Tusi'nin gerçek yönü budur. Onu Seyyid Nimetullah Musevi, Mirza Muhammed Bakır el-Musevi ve el-Hansari el-lsbahani takip etmiştir. Bu akideye, bu inanca takıyye inancını açıklayan veya takıyye inancı arkasına gizlenen hiç bir Şii muhalefet etmemektedir.

Yukarıda hem doğru hem de yalan söylüyorlar demiştik. Doğrularını anlattık. Yalan söylediklerine gelince : Şia'nın dışında kalan taifelerde kurtuluş yolunun şehadeteyni söylemeye bağlı olduğunu iddia etmeleridir. Eğer onlarda biraz akıl olsaydı şehadeteynın biz de İslama girmenin adı olduğunu harbi de olsa şehadeteyni getirince malını canını koruyacağını, kurtuluşun ise ancak imanla olacağını, imanın da -Ömer b. Abdulaziz'in buyurduğu gibi- farzları, sünnetleri, hududu olduğunu, bunları tamamlayanın imanını tamamlayacağını, tamamlamayanın imanını da tamamlamayacağını bilmeleri gerekirdi.

İddia ettikleri onikinci imamları ise tamamen hayali bir şahıstır. Çocuk bırakmadan vefat eden Hasan el-Askeri'ye nispet ettikleri bir yalandır. Kardeşi Cafer terekesini çocuğu olmadığı halde tasfiye etmiştir. O zaman Alevileri doğdukça kaydeden siciller vardı. Hasan el-Askeri'ye böyle bir çocuk kaydedilmemiştir. O çağda yaşayan Aleviler de Hasan el-Askeri'nin vefat ettiğinde erkek çocuk bıraktığını bilmiyorlar. Fakat Hasan el-Askeri çocuksuz olarak vefat ettiğinde Imamıyye'nin imamet silsilesi durmuş oldu. Mezheplerinin onun ölümüyle öldüğünü, imamları olmadığı için imamsız kaldıklarını gördüler.

ŞİA'NIN ARASINDA Kİ İHTİLAFLAR NUSAYRİYYE'NİN AYRILMASI

Bu durumda şeytanlarından birisi olan Beni Nümeyre kölelerinden Muhammed b. Nusayr ortaya Hasan el-Askeri'nin sirdapta (babasının evinde) gizli bir oğlu bulunduğu fikrini ortaya attı ki kendisi ve arkadaşları Şiiler'in halk tabakasından ve zenginlerinden imam adına zekat toplayabilsinler ve böylece de kendilerinin imamiye

olduğu iddiasını devam ettirsinler. Bu Muhammed b. Nusayr hayali sirdabın kapısı olmayı hayali imam ile Şiiler arasında zekat toplamak görevini kendisi üstlenmek istedi. Arkadaşları ona muhalefet ettiler ve bab (kapının) Hasan el-Askeri'nin evi yakınında bulunan Hasan Askeri'nin alış veriş yaptığı bir yağcı olmasında ısrar ettiler.

BAB VE SİRDAB HİKAYESİ

Bu anlaşmazlık baş gösterince Muhammed b. Nusayr onlardan ayrılarak kendisine nispet edilen Nusayriyye mezhebini tesis etti. Arkadaşları ise hayali onikinci imamın evlenmesini ondan çocuklar ve torunlar olması hilesini düşünerek imamlığın devam etmesi ve böylece de İmamiye mezhebinin devamı hilesini düşünüyorlardı. Fakat bunun Alevileri kaydeden görevliler tarafından yalanlanacağı, yalan olduğu ortaya çıkacağı anlaşılınca, bunun Abbasiler ve emirleri tarafından anlaşılacağına kanaat getirince onikinci imamın sirdapda kaldığını onun "Gaybubeti Suğra" (Küçük kayboluş) ve "Gaybubeti Kübra" (Büyük kayboluş) olmak üzere sirdabda kaldığını iddia ettiler. Ve bütün müslümanlardan Allah'ın akıl bahşettiği insanlardan bu yalana inanmalarını istiyorlar ki onlarla anlaşma veya yaklaşma olsun. Heyhat. Bu, ancak bütün İslam alemi bir akıl hastanesine dönüşürse o zaman belki mümkündür. Akıl nimetini verdiği için Allah'a hamd olsun Akıl sahih imandan sonra ne büyük nimet!

MÜSLÜMANLARIN BAĞLILIĞI

Müslümanlar imanı sahih her mü'mini severler ve onu dost kabul ederler. Ehli beytin salihleri de herhangi bir adet zikredilmeksizin hepsi aynı hükme dahildir. Müslümanların sevdiği mü'minlerin başında Resulullah'ın cennetle müjdelediği aşare-i mübeşşere vardır Şiiler'in kâfir olduklarına hiç delil olmasa Resulullah bu on kişi cennettedir dediği halde Resulullah'a muhalefetleri küfürleri için yeterlidir. Müslümanlar İslam için çalışan ve İslam aleminin omuzlarında yükseldiği diğer sahabileri de sever ve onlara bağlıdır. Hakkın ve hayrın İslam topraklarında kanlarıyla yeşerdiği bu sahabenin Hz. Ali ve evladına karşı düşman olarak yaşadığı iftirasını da yine Şiiler atmışlardır. Bu sahabe Hz. Ali ile kardeşçe, birbirini severek ve birbirlerine yardımlaşarak yaşamışlar ve aynı şekilde de vefat etmişlerdir. Bunu Allah'ın kelamından daha güzel ifade eden yoktur. Fetih Suresi, ayet: 29; "Kafirlere şiddetli, kendi aralarında merhametli." Hadid Suresi, Ayet : 10; "Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Mallarınızı Allah yolunda niçin sarfetmiyorsunuz? içinizden Mekke'nin fethinden önce sarf eden ve savaşan kimseler, daha sonra sarf edip savaşan kimselerle bir değildirler. Berikiler daha üstün derecededirler, Allah hepsine cenneti vadetmiştir. Allah işlediklerinizden haberdardır." Allah vadinden döner mi? Ali. İmran suresinde ise şöyle buyurdu -. "insanlar için ortaya çıkarılan en hayırlı ümmetsiniz."

HULEFA-İ RAŞİDÎN ARASINDAKİ SEVGİ VE MUHABBET

Mü'minlerin emiri Hz, Ali'nin kendinden önceki halifelere sevgisini inkar mümkün değildir. Hasan, Hüseyin ve İbnu'l-Hanefiyye'den sonra evlatlarına isim verirken birine Ebu Bekir, diğerine Ömer, bir diğerine ise Osman isimlerini seçmiştir. Kızı Ümmü Külsüm el-Kübra'yı Hz, Ömer ile evlendirmiş, şahadetinden sonra da

amcasının oğlu Muhammed b Cafer b. Ebi Talip ile, o da ölünce onun kardeşi Avn b. Cafer ile evlendirmiş ve Ümmü Külsüm onun zevcesi iken vefat etmiştir. Abdullah b. Cafer (Tayyar) oğullarından birine Ebu Bekir, bir diğerine Muaviye ismini vermiştir. Bu Muaviye (Muaviye b. Abdullah b Cafer b. Ebi Talib) oğullarından birine Yezid ismini vermiştir. Zira bazıları Yezid'in siyretinin düzgün olduğunu söylemektedirler. Muhammed b. EI-Hanefiyye b. Ali b Ebi Talib buna şehadet etmektedir.

NİÇİN ONLARDAN İLGİMİZİ KESİYOR, TEBERRİ EDİYORUZ

Şiiler'in bizden istediği teberri, aramızdaki yaklaşmanın karşılığı olacak ve diledikleri şahıslardan biz ilgimizi keseceksek başta ilk imamları Hz. Ali, çocuklarına Ebu Bekir, Ömer ve Osman ismi vermekle hata etmiş ve kızım Hz. Ömer'le evlendirmekle hatada daha da ileri gitmiş olacaktır. Aynı şekilde İbnu Zübeyr'in davetçisi Abdullah b. Muti gelip Yezid'in rakı içtiğini, namazı terk ettiğini ve kitaba, sünnete aykırı davrandığını iddia ettiğinde Muhammed b. EI-Hanefiyye Yezid lehine şahadet ederken yalan söylemiş olurdu Abdullah b. Muti'e "Zikrettiğiniz şeyleri ben onda görmedim. Yanında bulundum ve onunla bir arada ikamet ettim. Namaza devam ettiğini, hayrı araştırdığını, fıkhî hükümler sorduğunu ve sünnete bağlı olduğunu gördüm" diye cevap verdi, İbnu Muti ve beraberindekiler ona : Sana tasannu için öyle yapmıştır dediklerinde "Söylediğiniz içki içme hadisesini size gösterdi mi? Eğer sizin yanınızda içti ise sizler onun ortağı sayılırsınız Yok sizin yanınızda içmediyse bilmediğiniz, görmediğiniz şeye şahitlik yapmanız size helal değildir." demiş. Onlar: Görmedi isek de bu bizce malumdur dediklerinde de "Allahu Teala şahitlere bunu yasaklamış ve buyurmuştur ki "Bildikleri halde (bilerek) şahitlik yapanlar hariç, sizin bu işinizden herhangi bir şey (bili yor) değilim."

Hz. Ali'nin oğlu Muhammed b. EI-Hanefiyye Yezid için böyle şahadet ederken, Şia'nın bizden istediği ilgi kesme ile bu hakikat nasıl bağdaşır. Şia bizden Yezid'in babasından ve babasından da hayırlı üstün Ebu Bekir, Ömer, Osman, Talha, Zübeyr, Amr b. As ve diğer sahabeden teberri etmemizi, ilgimizi kesmemizi istiyorlar. Kitap ve sünneti muhafaza eden ashaptan yüz çevirmemizi istiyorlar. Şiiler'in yaklaşmak için bizden istedikleri fiyat çok pahalı, hiçbir şey almıyoruz her şeyimizi veriyoruz. Hileli mal getirmek isteyen kimseyle muamele yapan kimse ahmaktır. Nusayr Tusi'nin tespit ettiği Nimetullah Müsavi ve el-Hunsari'nin desteklediği ve Şia dininin esası olan velayet ve beraatin (ehli beyte ve oniki imama bağlılık, sahabeden ilgi kesmek ve onlara düşmanlık) manası İslam dinini değiştirmek ve İslam binasını omuzlarında yükseltenlere düşmanlıktan başka bir şey değildir. Evet sadece her şeyleriyle herkese muhalif olan kendilerinin fırka-i Naciye olduğunu söylemekle yalan söylemişlerdir,

ŞİA'DAN İSMAİLİYE'NİN AYRILMASI

İsmailiyye de aynı Şia gibi müslümanlara muhalefette İmamiye Şia'sının yolunu takip etmektedir. Sadece ehli beytten bazı isimleri tayin hususunda Şia'dan ayrılıyorlar, İmamiye Caferi Sadık'a kadar İsmaıliye'nin bağlandığı bütün imamlara bağlanıyorlar ve kabul ediyorlar. Caferi Sadık'tan sonra ayrılıyorlar, imamiyye Musa b. Cafer ve onun nesline, İsmailiye ise İsmail b. Cafer ve onun soyundan gelenlere müvalat ediyorlar. Bağlanıyor ve itaat ediyorlar, İsmailiyye taifesinin İsmail ve neslinden gelenlere aşırı bağlılığı Safevi devleti günlerinden beri Şia'nın hasedine sebep olmuştur. Ve bunun üzerine onlar da Meclisi ve yardımcılarının elinde

yuvarlanmışlar, eski devirlerde aşırıları (ğulat) azınlık iken, bundan sonra istisnasız hepsi aşırı (ğulat) bağlılar haline gelmişlerdir. Bu gerçeği Cerh ve Tadil alimleri Ayetullah el-Mamkapi eski ğulat hakkında yazdığı kitapta itiraf ederek bu mevzunun geçtiği her bahiste eskiden aşırı kabul edilen inançların bugün imamiye Şiası'nın mezhepte zaruri olarak inanılması gereken şeyler olduğunu ilan etmiştir. Demek oluyor ki. İmamiye, İsmailliye ile taassubunda, aşırılığında birleşiyor, ancak bazı isimler üzerinde ihtilaf ediyorlar. Aralarında Peygamber mertebesinden daha yukarı mertebelere çıkarttıkları bazı isimler üzerinde ihtilaftan başka farkları yok. Kendi imamlarını ve özellikle hayali onikinci imamı ilahlık derecesine çıkartırken Resulullah (SAV)'ın gaybiyyattan Allah'ın kendisine bildirdiklerine inanmamayı Muhammed Hasen el-lştilaninin diliyle ilan ediyorlar.

Nusayr Tusi'nin tespit edip, Nimetullah Musevi ve Bakır Hunsari'nin teyidlerinde itiraf ettikleri gibi Şia taifeleriyle Müslüman taifelerin birbirine yaklaşmasının imkansızlığı Şia taifelerinin müslümanlara temelde muhalefet etmesi sebebiyledir. Bu durum Bakır Meclisi'nin çağdaşı olan Nusayr Tusi zamanında böyle ise bugün daha kötü, daha zordur.

ŞİİLER YAKLAŞMA DEĞİL MEZHEPLERİNİ YAYMAK İSTİYORLAR

Şunda şüphe yok ki Şiiler kendileri yaklaşma istemiyorlar. Bunun için de yaklaşma fikrini ehli sünnet diyarında yaymaya çalışıyor, Şii bölgelerinde bunun için bir adım dahi atmıyorlar, bir kelime dahi konuşmuyorlar, ilmi merkezlerinde bu yaklaşmanın eserine, izine dahi rastlanmıyor. Bu çağrı fazı toprağına, toprağı fazına birleşmeyen elektrik kablolarına benziyor. Bu sebepten de bu uğurda yapılacak her çalışma çocuk oyunu gibi hiçbir fayda getirmeyen lüzumsuz bir çalışma olarak kalacaktır. Sadece ehli sünnetten, tek taraflı tutumdan bundan başka semere beklenemez. Ancak Şia Peygamberimiz (SAV)'den bu yana Şii olmayan herkesten berî olduğu akidesinden. Ebu Bekir ve Ömer (RA)'ya la netten vazgeçmedikçe bu çalışmalar boşunadır. Yine Şiiler imamlarının beşeriyet sıfatlarından arındırıp ilahlık mertebesine çıkaran inançlarından vazgeçmedikçe yaklaşma mümkün değildir. Çünkü bu inanç İslam dininden çıkmak. Peygamber ve ashabının gösterdiği yoldan sapmak demektir Şiiler İslam'a, İslam inanç ve tarihine ters düşen bu azgınlığı terketmedikce müslümanların kabul ettiği temel ve esaslara muhalif temel ve esaslarıyla yalnız kalacaklar ve bütün Müslümanlar onları terkedecektir.

Daha evvel bir gerçeğe işaret etmiştik: Komünizmin Irak'ta ve İran'da, diğer İslam ülkelerine oranla daha çabuk gelişmesinin sebebini Şiiliğe bağlamıştık. Bu iki ülkedeki komünistler o ülkelerin Şii evlatlarından oluşuyorlardı. Zira Şia mezhebini anlaşılmayanı hurafe yalan ve hayali şeylerle dolu görünce. teşkilatlı, her dilde yayın yapan, belli ilmi ve iktisadi metotlar takip eden komünizm tuzağına düştüler. Eğer İslam dinini Şiiliğin dışında doğru olarak Peygamber'den geldiği gibi öğrenseydiler bu çukura böylesine düşmeyeceklerdi.

BABİYYE FİTNESİ

Yüz sene kadar evvel İran'da Bab fitnesi zuhur edip de Muhammed Şirazi kendisinin Mehdiyi Muntazarın (beklenen mehdinin) kapısı olduğunu iddia edip daha sonra da Mehdi olduğunu öne sürünce bir yığın İranlı Şii ona inanmış ve etrafında toplanmıştı.

Bunun üzerine İran hükümeti bu zatı hurafe ve yalanlardan uzak Hanefi sünnilerin çoğunlukta olduğu Azerbaycan'a sürmüş, başka Şii bir şehre sürmemişti. Çünkü Ehli Sünnetin olduğu yerlerde böyle sapık iddialara kulak verecek batıl inançlar yaşamazdı. Çünkü Şiiler böyle iddialara hemen kanacak akidelere sahiptirler. Aynı şekilde bu hurafe inançlar geçen asırda Babilik ve Bahailiğin yayılmasına da sebep olmuştur. Okuyan ve kültür sahibi olan Şii çocuklar da uyanarak Şiiliğin sebebiyle İslam'dan soğuyorlar ve aklın kabul etmeyeceği bu inançlar karşısında komünizme kayıyorlar. Bu yüzden de İran ve Irak'ta komünizm diğer İslam ülkelerine oranla hızlı gelişmiştir.

Müslümanların nasihat etmek için Allah'a, Resulullah'a ve bütün müslümanlara verdiği söz gereğince bu konuda yazabildiklerim bunlardır. Allah kıyamete kadar dinini, milleti İslamiyeyi, İslam'ın varlığını yıkıcı ve hilekarların şerrinden korusun.

FAYDALI BİR AÇIKLAMA

***"Bu açıklama Şam Arap Bilimsel Enstitüsü dergisinin Birinci Cild 26 Rabiulevvel 1373 tarihli sayısından alınmıştır"

EVAİLİ-L-MEKALAT FİL-MEZAHİB-İ VEL-MUHTARAT

Telif: EI-Müfid b. en-Nu'man. öl. 413 H.

Crandabi vaizi el-Hac Abbas Kalı tashih edip bazı taliklerde bulunarak yayımı ile ilgilenmiştir.

İlk kitabın ismi müsemmasına delalet ediyordu. Fırkaları ve mezhepleri inceleyip İmamiye (isna aşariye) ile ilgili yerleri ele alıyor. Müellif kitabı çeşitli bablara ayırıyor: Bu kitabın birinci babı Şia ile Mu'tezile arasındaki farklar hususunda. Bu babda "Teşeyyu'" kelimesinin lügat ve ıstılahi anlamını ve Şia'ya bağlı diğer fırkalardan hangisinin bu ismi kullanmaya layık olduğunu zikrettikten sonra "l'tizal" kelimesinin manasını ele alıyor tarihini ve bu lakabın kendisine verildiği kimseleri inceliyor, ikinci bab kitabın başında olduğu gibi İmamiye ile diğer Şii mezhepleri arasındaki fark hususunda. Bu babda Zeydiye'ye işaret ederek Imamiye'den ayrıldığı hususları gösteriyor. Üçüncü babda İmamiye'nin imamet konusunda Mu'tezile hilafına ittifakını zikrederek bu iki mezhep arasında Nübüvvet (Peygamberlik) ve imamet (imamlık, halifelik, başkanlık) ve diğer konulardaki ihtilaf ettikleri teferruatı ele alıyor. Dördüncü babda ise Âli Muhammed'den, Eimme i Hûda'dan nakledilenlere uygun olarak ihtiyar ettiği usulleri vasfediyor ve bu konuda kendi mezhebine uyan diğer Makalat sahiplerini zikrediyor. Bu kitaptaki Tevhit Sıfat, Adi, Lutf, Salah, Aslah ve Nübüvvet bablarında itikadı meselelerin en önemlilerini zikretmiştir. Aynı şekilde imamet meselesini ve bu meseleyle ilgili, bu meseleden ortaya çıkan teferruatı. Kur'an'ın mucizesi, Mead, Va'd, Vaîd. Esma, Ahkam ve diğer konuları bablarında ve fasıllarında ele almıştır.

İkinci kitap ise Saduk ismiyle bilinen Ebtı Cafer b. Ali b. Babeveyh el-Kummi'nin "Tashilı-ul-ltikad" isimli telifidir. Bu kitapta "Fırka-i Naciye'nin zaruri ve gayri zaruri itikatlarının hepsini" zikretmiştir. Bu kitaptaki mevzulardan bazıları şunlardır: Keşfü-s-Sak'ın manası, Yed, Nefhul ervah'ın tevili, Allah hakkında mekr ve hud'anın manası, "Allahu yestehziubihimin manası, "Nesullahe fenesiyehumsun manası.

Kitapta Allahu Teala'nın sıfatları, kulların fiillerini yaratması, Meşiet ve irade, kaza ve kader ayetlerinin tefsiri, "Fıtratullah'ın manası, ıstitaat, beda, cidal, levh, kalem, arş'ın manası, nefis ve ruhların yaratılması sevap ve cezanın vukuunu ve daha sonra vuku bulacak şeyler hakkında konuştuktan sonra ahirete ait meseleleri inceliyor. Daha sonra vahyin inişini, imamların masumiyetini yaratma ve tefviz'i (Mufavviza onlara göre gulattandır iddialarından biri de; Allah özellikle imamları önce yarattı, alemi ve alemde bulunanların yaratılmasını imamlara bıraktı!!!) ele alarak inceleyip, kitabı Takıyye ve bazı fer'i meselelerle bitiriyor. Üstad Zencani "Evail-el-Makalat" kitabını ve müellifi Şeyh Müfid'i tanıtırken ilmi hayatının genelde kendi mezhebini propaganda ile, mezhebini müdafaa ve muhalifleriyle mücadele ederek geçirdiğini beyan etmektedir. Ben de derim ki: Bu kitab ve hocası Saduk'un risalesini şerh ederek koyduğu haşiye ve takrirler buna şahittir. Kitabın onuncu sayfasında "Mü'minlerin emiri Ali ile harbedenler hakkındaki hüküm" başlığı altında şunları yazmıştır: "Imamiye Zeydiye (Halis Zeydiler bu itikadı benimsemezler. Carudi Zeydileri ise Rafiziler gibidir.) ve Hariciler (Hariciler ve onların bir kolu olan Ibaziler Hz. Ali'den ayrıldıkları için bu ittifaka onlar da girmezler. M.N.) Şam ve Basra ahalisinden

ahidlerini bozarak mü'minlerin emiri Ali ile harb edenlerin bu harpleri dolayısıyla kafir ve sapık olduklarına, bu sebepten de ebediyen cehennemde kalacaklarında ittifak etmişler dir." Bu ittifak ayeti kerimenin hilafına, ak sine bir ittifaktır. Çünkü ayeti kerime "Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında dilediğini bağışlar" buyurmaktadır.

Bilimsel Enstitünün "Tarif ve Tenkit" babında bana tanıtmam için -verdiği bu kitapta Kafi, Tehzip ve başkalarında bulunan müslümanların tekfiri, lanetlendikleri ve ebedi cehennemde kalacakları gibi şeyleri mülahaza ettim. Bu kitabı tashih edenleri, takriz yazanları tenkit etmeyi ve onlara itirazı uygun görmüyorum. Çünkü onlar da zaten bu asırda Şiiler'in ileri gelen müctehidlerindendir. Bu kitapların okuyuculara kin, düşmanlık ve buğz aşıladığı şüphesizdir. Çünkü Asrı saadet ve ondan sonrakiler hakkında lisanları en kötü kelimeleri kullanmakta başta üç büyük halife ve bazı Peygamber zevceleri olmak üzere onlarla beraber olan muhacir ve ensara en çirkin sözlerle dil uzatmaktadırlar. Halbuki Kur'an Allah'ın bunlardan razı olduğunu beyan etmektedir.

Bu kitaplar hiç şüphesiz birer fitne kaynağıdır. Sahabeye hücum etmek isteyen onlara müracaat ediyor ve her lanetçide bu kitaplardan kaynaklanıyor. Biz şimdi hastalığın gizlendiği yerlere işaret ediyoruz. Artık birliğe, uyuşmaya davet edenler bunun çaresine baksınlar. Emeviler, Abbasiler devri geçmiş, Cemel, Nehrevan, Sıffin'de bulunanlar da artık ortada yoktur. Hesapları alemlerin Rabbına aittir

Selefi salihinin tartışması, mücadelesi, kendi asırlarında zuhur eden İslami fırkalarla idi. Kaderiyye, Hariciler. Cebriye, Cehmiye, Mürcie. Vaidiyye ve bunlara benzer diğer fırkalar hakkında makaleler yazmışlar, insanlar arasında bu makaleler yayılmıştır.

Zamanımızda dinimiz hakkında şek ve şüphe uyandırıcı fikirler yayılmaya başlamıştır. Bunların başında bazı devletlerin mal ve eleman ile yardım ettiği Hristiyan misyonerleri gelmektedir. Bunlar kendilerini feda ederek çalışmaktadırlar. Ayrıca dinsizliği ve fesadı yayanlar da eksik değildir. Bunların batıl propagandalarına cevap verecek ve gemlerim çekecek İslam davetçileri hani nerede? Bu ve buna benzer vakıalara ulemanın dikkatlerini çekeriz Başarıya ulaştıran da yardım eden de Allah'tır.

Muhammed Behçet el-Baytar

BU RİSALE VE DİĞERLERİNDE ZİKREDİLEN EHLİ SÜNNET VE Şİİ İNANCI ARASINDAKİ FARKLARIN ÖZETİ

KUR'AN-I KERİM

Ehli Sünnet'e Göre:

Ehil Sünnet Kur'an'ın sıhhatine, ziyade ve noksan olmadığına ittifak etmiştir. Kur'an Arap dili kural ve usullerine uygun olarak anlaşılır. Ehli Sünnet Kur'an'ın Allah'ın kelamı olduğuna, hadis ve mahluk olmadığına, içinde batıl bir şeyin bulunmadığına ve müslümanların inanç ve muamelatta ilk kaynağının Kur'an olduğuna inanırlar.

Şiiler'e Göre:

Bazılarına göre Kur'an sıhhatli değildir Kur'an Şii inançlarından herhangi biriyle çatıştığında mezheplerine uygun garip teviller yaparlar. Bu yüzden bunlara "Müteevvile" ismi verilmiştir. Daima Kur'an toplanırken ortaya çıkan ihtilafa işaret etmeyi severler. Kendi imamlarının sözleri onlara göre güvenilen teşri kaynağıdır.

HADİS

Ehli Sünnet'e Göre:

Şeriatta ikinci kaynak ve Kur'an'ı açıklayıcı mahiyettedir Peygamber (SAV)'den sahih olarak gelen herhangi bir hadise muhalefet etmek caiz değildir. Hadislerin sahih olduğunu anlamak İslam Ümmeti alimlerinin Hadis Usulü hususunda ittifak ettiği kurallara dayanır.

Bunun yolu da senedin tahkikidir. Kadın ve erkek ayırdedilmeksizin adil şahısların şehadetiyle güvenilir olup olmadıkları incelenir. Her hadis rivayet edenin belli bir tarihi, rivayet ettiği hadislerin sahih olup olmadığı tespit edilmiştir. Yalancıdan, meçhul şahıslardan sadece akrabalık vasfıyla hadis kabul edilmez. Çünkü hadis rivayeti her türlü itibarın üzerinde büyük bir emanettir.

Şiiler'e Göre:

Resulullah (SAV)'ın ehli beytine nisbet edilen ve siyasi savaşlarında Hz. Ali'nin yanında bulunanların rivayet ettiği hadislerden başkasını kabul etmezler Hadislerin kabulünde sahih olup olmadığına, senedine ve ilmi metoda ehemmiyet vermezler. Çok defa meçhul şahıslardan rivayet ederler ve derler ki : Muhammed b. İsmail'den .o da ashabımızdan birinden, o da bir adamdan rivayet etti ki şöyle dedi..." Kitapları sıhhatinin ispatı mümkün olmayan on binlerce hadisle doludur. Ve bu hadisler üzerinde dinlerini bina etmişlerdir " Bu tutumlarıyla Sünnet-i Nebeviye'nin dörtte üçünden fazlasını inkar etmişlerdir. Bu nokta Şiiler'in diğer müslümanlardan ayrıldığı en mühim noktadır

SAHABE

Ehli Sünnet'e Göre:

Ehli Sünnet sahabeye hürmet edilmesi ve onlardan razı olduklarına ittifak etmişlerdir. Çıkan anlaşmazlıklar samimi olarak yaptıkları ictihad kabilindendir. Ve o ortam geçmiştir. Onların anlaşmazlıklarını ele alarak nesiller boyu kin beslemek caiz değildir, Zira sahabileri Allahu Teala hayırla zikretmiş çok yerde methetmiş ve bazılarını tahdit ederek beraatlarını beyan etmiştir. Bu sebepten de kimsenin onları itham etmesi helal olmaz ve bunda kimsenin de bir menfaati yoktur.

Şiiler'e Göre:

Resulullah'tan sonra parmak sayısını aşmayacak kadar az bir topluluğun dışında bütün sahabenin kafir olduğuna inanırlar Hz Ali'ye çok özel bir makam verirler. Bazıları vasi, bazıları peygamber bazıları da ilah mertebesinde olduğuna inanırlar Sonra da kalkar müslümanlar hakkında Hz. Ali hususunda inançlarına göre hüküm verirler. Hz. Ali'den önce halife seçilenler ya zalim veya kafirdir. Hz. Ali'ye fikrinde muhalefet eden zalim veya kafir veyahut da fasıktır. Hz. Ali'nin zurriyetinden gelenlere muhalefet etmek de böyledir. Böylece tarihte nesiller boyu devam eden bir düşmanlık ve iftira kapısı açtılar Şii'lik bu öğretilerle devam eden tarihi bir ekol haline geldi.

TEVHİD (ALLAH'I BİRLEME) İNANCI

Ehli Sünnet'e Göre:

Allah'ın bir olduğuna, ortağı, benzeri olmadığına ,kul ile Allah arasında vasıta bulunmadığına iman ederler. Sıfat hususundaki ayetlere tevil, inkar ve teşbih yapmaksızın inanırlar. Allah dini tebliğ için peygamberler göndermiştir. Onlar da dini tebliğ etmişler hiçbir şeyi gizlememişlerdir. Gaybı sadece Allah'ın bildiğine inanırlar. Şefaatin Allah'ın izni şartına bağlı olduğuna, duanın, adağın ve kurbanın sadece Allah için olacağına, Allah'-dan başkasına caiz olmadığına inanırlar. Hayır ve şerrin Allah'ın mülkünde olduğuna, Allah'tan başkasının diri olsun ölü olsun kainatta tasarruf ve yetkisinin olmadığına, her kesin Allah'ın fadl ve rahmetine muhtaç olduğuna inanırlar. Allah'ı bilmek ise akıldan önce Şeriat ve Allah'ın ayetleriyle olacağına inanırlar. Her zaman hakkı bulması mümkün olmayan aklıyla insan imanını kuvvetlendirir.

Şiiler'e Göre:

Allah'ın birliğine iman ederler fakat bu inancı bazı şirke götüren tutumlarıyla bulandırırlar Allah'tan başkalarına, kullara dua eder onlardan isterler ve "Ya Ali, Ya Hüseyin, Ya Zeyneb" derler. Allah'tan başkasına kurban keserler ve adak adarlar Ölülerden ihtiyaçlarının giderilmesini isterler Kendilerince malum duaları vardır. Bu dualarla ibadet ederler imamlarının masum olduğuna ve gaybı bildiklerine inanırlar, imamlarının kainatı idare ettiklerine inanırlar. Bu batıl inançlarını bina etmek için de kendilerine göre bir tasavvuf yolu icad ederler. Evliyanın, kutupların ve Ehli beytin (Allah'ın kudretinin dışında) hususi güç ve kuvvetlerinin olduğuna inanırlar. Dinde imtiyazlı bir tabaka olduğunu yayarlar ve bu imtiyazın veraset yoluyla oğullarına

geçtiğini öğretirler. Allah'ı bilmenin akıl ile olduğuna Kur'an ayetlerinin aklın te'kidi mahiyetinde olduğuna. Kur'an'ın yeni şey getirmediğine inanırlar. Onlara göre Kur'an aklın eriştiği marifeti kuvvetlendirir.

RÛYETULLAH (ALLAH'I GÖRMEK)

Ehli Sünnet'e Göre:

Ahirette görmek mümkündür. Zira Kur'an'da : "O günde bazı yüzler parlaktır (çünkü) Rablerine bakmaktadırlar" buyurulmaktadır. (Ayrıca bu hususta sarih hadisler vardır).

Şiiler'e Göre:

Ne dünyada ne de ahırette görmek mümkün değildir

GAYB

Ehli Sünnet'e Göre:

Gaybı Allah'tan başkası bilemez. Allah gaybı kendisine has kılmıştır Ancak başta Hz. Muhammed olmak üzere peygamberlerine gayba ait bazı şeyleri bildirir. "Dilediğinden başka onun ilminden hiç bir şeyi kavrayamazlar."

Şiiler'e Göre:

Gaybı bilmenin sadece kendi imamlarının hakkı olduğuna inanırlar (Gaybtan haber vermek Peygamberin hakkı değildir) Bu sebepden bazıları imamlarına ilahlık nisbet etmektedirler.

RÂSULULLAH'IN ÂLİ (EHLİ BEYTİ. TABİLERİ)

Ehli Sünnet'e Göre:

(En sahih kavle göre) İslam dini üzerine kendine tabi olanlardır. Bir rivayette Ümmetin en muttaki olanlarıdır. Başka bir rivayete göre de Beni Haşim ve Beni Abdul-Muttalip'ten mü'min olan akrabalarıdır.

Şiiler'e Göre:

Sadece damadı Alı ve onun bazı çocuklarıdır. Sonra onların oğulları, daha sonra da torunlarıdır

ŞERİAT VE HAKİKAT

Ehli Sünnet'e Göre:

Şeriat, hakikattir; hakikat, şeriattır. Resulullah ümmetinden hiçbir şeyi gizlememiştir. Bütün hayırları göstermiş ve tüm serlerden sakındırmıştır. Cenabı Hak "Bugün size dininizi tamamladım." buyurmuştur. Dinin kaynakları Kur'an ve Sünnet'tir. Tamamlayıcı başka bir şeye ihtiyaç yoktur. Amel, ibadet ve Allah'a kavuşmanın yolu vasıtasız olarak açıktır. Kulların hakikatini sadece Allah bilir. Peygamberden başka her şahsın sözü alınır veya reddedilir. Çünkü Peygamber masumdur.

Şiiler'e Göre:

Şeriat Peygamberin getirdiği ahkamdır. Ve sadece avam tabakası ile satıhcıları ilgilendirir. Halbuki Hakikat veya ilmi Hası Ehli Beyt'in imamlarından başkası bilemez. Onlar Hakikat ilmini veraset yoluyla nesilden nesile elde ederler Ve onların nezdinde sır olarak kalır imamlar hatadan masumdurlar ve amellerinin hepsi dindir. Onların her tasarrufu caizdir. Allah'a kavuşmak vasıtasız (imamlar olmaksızın) tamam olmaz. Bu yüzden kendilerine verdikleri isim ve lakaplarda ileri giderek "Veliyyullah. Babullah. Hüccetullah. Ayetullah EI-Masum vs." gibi isimler verirler

FIKIH (HUKUK)

Ehli Sünnet'e Göre:

Ehli Sünnet Kur'an ahkamına bütün dikkatleriyle inceden inceye bağlıdırlar. Kur'an ahkamını Peygamber'in sünneti açıklar. Resulullah'ın söz ve fiillerinden sonra sahabenin ve güvenilir (sika) tabiilerin sözleri de büyük ehemmiyet kesbeder. Çünkü bu tabaka Resulullah'a zaman bakımından insanların en yakınları ve ona en bağlılarıdır. Allah bu dini tamamladıktan sonra hiç kimsenin yeni ahkam getirmeye hakkı yoktur. Fakat tafsilatın anlaşılmasında ve yeni meselelerin çözümünde İslam alimleri Kur'an ve Sünnet'in ışığı altında gayret sarfederler. Yoksa kendiliklerinden yeni şeyler getiremezler. Mutlaka ayet veya hadise dayanması gerekir.

Şiiler'e Göre:

Hukukta kendi imamlarına nispet ettikleri kendi kaynaklarına dayanırlar Kur'an ayetlerini Ümmet-i Muhammed'in galibiyetine muhalif olarak tevil ederler ve hukukta bunlara dayanırlar. Müctehid ve masum imamlarının yeni hükümler ihdas etme hakkı olduğuna inanırlar Aşağıdaki hususlarda Şii imamları yeni ahkam getirmişlerdir:

1 - Ezan, namaz vakitleri, namazın heyet ve keyfiyeti.
2 - Oruç vakitleri, orucu açma zamanı.
3 - Hac ve ziyaret işleri.
4 - Zekat meseleleri ve sarfolunacak yerler
5 – Miras

Ehli sünnete muhalefet etmeye son derece dikkat ederler ve anlaşmazlık dairesini genişletmeye özen gösterirler.

VELA (BAĞLILIK)

Ehli Sünnet'e Göre:

Vela tam bağlılık demektir. Ehli Sünnet "Resul'e itaat eden Allah'a itaat etmiştir" ayeti gereğince Resulullah'tan başkasına vela göstermezler. Resulullah'ın dışında kalan her kese Şeriat kaidelerinin hükmüne göre bağlanırlar. Çünkü Allah'a isyanda kula itaat yoktur.

Şiiler'e Göre:

Velayı imanın rükünlerinden biri olarak kabul ederler Onlara göre vela : Oniki imamı tasdik etmektir. Ehli beyte bu anlayış içinde vela göstermeyen onlara göre iman vasfıyla vasıflanamaz Arkasında namaz kılınmaz. Farz zekattan kendisine verilmez Ancak kafirlere de verilen adi sadakalardan verilebilir

TAKIYYE: (İNSANIN KORKUDAN İNANDIĞININ AKSİNİ SÖYLEMESİ VEYA ÖYLE GÖRÜNMESİ)

Ehli Sünnet'e Göre:

Ehli sünnete göre bir müslümanın diğer müslümanları sözüyle veya fiiliyle kandırması, aldatması caiz değildir. Çünkü Resulullah "Aldatan bizden değildir" buyurmuştur. Takıyye din düşmanı kafirlerden başkasına yapılamaz caiz değildir. Bu da sadece harp esnasında olur. Çünkü harp hiledir. Müslümanın hak hususunda cesur ve doğru sözlü olması, riyakar, yalancı ve sahtekar olmaması tam tersine iyiliği emredip kötülükten nehyetmesi gerekir.

Şiiler'e Göre:

Takıyye Şiiler'in bütün fırkalarında mezheplerinin gereği olarak kabul edilen bir farzdır. Takıyye usulünü gizli ve açık olarak öğreniyorlar ve onunla amel ediyorlar. Özellikle de kötü şartlarda. Bu durumlarda kendilerine göre öldürülmeyi hak etmiş kimseleri medih ve senada mübalağa ederler. Kendi mezheplerinden olmayana küfür hükmü tatbik ederler. Onlara göre gaye her türlü vasıtanın mubah olmasıdır Bu insanlar yalan, hile ve iki yüzlülüğün bütün üsluplarını mubah saymaktadırlar (Ehli sünnetin bazılarına göre imamın Kureyşten olması şart koşulur)

İMAMET VE DEVLET REİSLİĞİ

Ehli Sünnet'e Göre:

Devleti müslümanların arasından seçilen halife idare eder. Ve halifede denklik (İmamlarından rivayet ederler ki şöyle demişlerdir : -Takıyye benim ve babalarımın dinidir.- -Takıyyesi olmayanın dini yoktur.- Mutemet kitaplarından -İslam Kurtuluş ve Seadetin Yolu- isimli kitabın 109 uncu sayfasında şunlar vardır -Mükellefin nefsinde yahut malında bir zarara girme ihtimali varsa veya umumi düzene bir halel gelecekse onun emri bilmarufu terketmesi vaciptir. Bu hüküm Şia'nın özelliklerinden biridir ve Takıyye diye isimlendirilir.-), yani akıllı, bilgili, salih olarak bilinmesi, emin

olması ve bu mesuliyeti yüklenecek güçte bulunması gerekir. Müslümanlardan onu hal ve akd ehli seçer. Adaletle hükmetmez ise veya kitap ve sünnet ahkamını çiğnerse onu azledebilirler. Bütün müslümanların ona itaati gerekir. İdare külfet ve mesuliyettir, mükafat ve ganimet değildir.

Şiiler'e Göre:

İdare Hz Alı ve Hz Fatıma'nın çocuklarında veraset usulüyle devam eder. işte bu idare meselesi yüzünden Şiiler hiçbir idareciye halisane bağlanmazlar Çünkü inançlarına göre Patıma evladı olmayan idareci olama? Bu düşüncelerinin tarihte gerçekleşmemesi üzerine bu inançlarına Ric'at nazariyesini eklediler. Ric'atın manası- Son imamları olun EI-Kaim ahir zaman yerden çıkarak bütün siyasi hasımları secek ve Şia'ya diğer fırkalar tarafından tarih boyunca gasbedilen haklarını geri verecek.

SONUÇ

Maksadım Ezher ulemasının yazdığı nasihatları neşrederek Ezher Şeyhine İmamiye Caferiye mezhebine yardım hususunda kendisini boşuna yormamasını Ehli Sünnet ve Caferiler arasını bulmanın mümkün olmadığını anlatmak idi. Ezher'den gönderilen heyetler Suriye ve Lübnan'daki Şiilerin hala eski hallerinde devam ettikleri İslam'dan ve Araplardan tamamıyla uzak oldukları ve Müslümanlara uyum sağlamalarının mümkün olmadığını bildirmişleridir

Allah nasihat eden Muhammed Arafe, Taha Muhammed Sakit ve Abdullah es-Sübki'den razı olsun. Ayrıca bu konuda Riyad'da Rayetül İslam dergisinde İbrahim el-Cebhan ve başkaları makaleler neşretmişlerdir.

Arkadaşları tarafından Hadramevt Müftüsü ismi verilen Abdurrahman Ubeydullah es-Sekkaf'ın şiir divanı bazı şirk ifade eden şeylere yer vermektedir. Sakkaf Yemen imamı Yahya Hamiduddın'e bir kaside yazmış İmam Yahya da ona cevap vermiştir. Divanın 446 ıncı sayfasında şu beyitler vardı:

Düşmanlarınıza açıktan küfrederiz Allah'ın laneti devamlı tekrar tekrar onların üzerine olsun.

Siz mahşere Fatıma Betul ile gelirseniz hasımlarınızın hesabı nasıl olacaktır? İmam Yahya şöyle cevap verdi :Sünneti ğarranın izini takip etmek bu toprağa ayak basan en hayırlı kimsenin sünnetini takip etmektir

Rafiziler hiçbir mezhep kabul etmezler aynı şekilde Cehm gibi Cebriyeci de değildir, olmamıştır.

Beyitlerin sarihi demiştir ki: Rafiziler Zeyd b. Ali'yi reddeden bir Şia taifesidir. Onu Şoyhayn'den (Ebu Bekir ve Ömer) teberri etmediğinde terketmişlerdi. Cehm b. Safvan ise sırf Cebriyecilerin başıdır.

imam Yahya Rafizilere Hz. Ebu Bekir ve Ömer'den teberri hususunda rıza göstermemiş ve onlar hakkında Hz. Fatıma'ya zulm etmiştir de dememiştir. Fedek'teki araziden miras verilmemesini zulm telakki etmemiştir, imam Yahya Peygamberlerin miras bırakmadığını kabul etmiştir. Amcası Abbas ve Peygamber zevceleri de miras talep etmemişlerdir. Muhammed Akıl kendisine Nasaihul Kafiye Limen Yetevella Muavıye kitabını hediye ettiğinde bu kitabın dağıtılmasını yasaklamıştır Ve "Onlar geçmiş bir ümmettir. Kazandıkları kendilerine sizin kazandığınız da kendinize" demiştir

imam Yahya idareyi ele almadan Yemende Buhari, Müslim gibi hadis kitapları yasaktı. Ve gizlice okunurdu. Çünkü oradaki Zeydiye Carudiyye fırkası bu hadis kitaplarını navasıp kitabı olarak telakki ediyorlar ve yasaklıyorlardı Bu yüzden gizlice okunurdu, imam Yahya idareyi ele alınca artık bu kitaplar açıktan okunur, alınır ve satılır oldu Bizzat kendisi satın alır ve camilere dağıtırdı San'a'daki EI-Hızanetul Mutevekkıliyye kitaplarının fihristini inceleyen imam Yahya'nın buraya vakfettiği ehli Sünnet hadis kitaplarını görecektir. Bazı Yemen alimleri şöyle demiştir: Emeviler de Abbasiler de öldü. Niçin o günün anlaşmazlıklarını bugüne getirip yeniliyorlar. Bu münasebetle aklıma gelenler bunlar Ve sallallahu ala seyyidine Muhammedin ve âlihi ve sahbihi ve sellem (Bu açıklamanın faydası Yemen imamlarının Zeydiye'den olduğunu beyan etmektir.)

14 Receb 1380

Muhammed Nasıf